

Mijn nieuwe Fiets(13/10/2019)

Bij het begin van deze zomer hebben mijn vrouw en ik elk een nieuwe fiets gekocht. Niet dat onze oude versleten waren, nee, zeker niet we wilden alleen een fiets met meer comfort: een elektrische fiets! Sinds die dag hebben we al heel wat afgefietst. Toertjes in de richting van Mechelen, Rumst of Lier. Langs de Fiets-o-strade of langs de prachtige Netedijken. Uiteraard wanneer het mooi weer was. Ook boodschappen doen we er mee. Met de zadeltassen die we gekocht hebben kunnen we heel wat mee nemen.

Je moet nog wel trappen met zo'n fiets, alleen is dat minder vermoeiend. De elektrische motor gaat, zodra men druk uitoefend op de pedalen, krachtig gaat meeduwen. Hoe krachtig? Dat kan men instellen aan de hand van een klein commandoscherm aan het stuur. Je hebt vier graden van ondersteuning en uiteraard de nulde graad, wanneer je geen hulp wil. Dan moet je echter niet alleen je eigen gewicht en de zwaardere fiets voortduwen, je doet ook de motor nutteloos ronddraaien. Dat doe je dus alleen maar in geval van nood, al zullen er wel stijfkoppen zijn die, uit louter masochisme, hele ritten op stand nul gaan rijden. Je kan dus kiezen maar hoe hoger je op de krachtladder gaat, hoe sneller de batterij leeg raakt. Dat is ook een aspect dat niet uit het oog mag verloren worden: die batterij. Haar lading wordt op het schermje getoond. Wanneer je aan de laatste voorraad energie bezig bent, moet je zo snel mogelijk je batterij terug opladen aan het elektriciteitsnet.

Tijdens één van die fietstochtjes kwam een vergelijking in me op: zo'n fiets, in zijn gebruik, lijkt erg op onze omgang met God, met ons geloofsleven. God wil namelijk ook erg betrokken zijn bij ons dagdagelijks leven. Hij is geïnteresseerd in al wat we doen of niet doen. Zowel de grote dingen als in de kleine. Uiteraard zijn we vrije mensen die eigenmachtig hun wil kunnen doen, en God zal niet vanzelf tussen komen. Daarvoor is Hij te grote "gentle man". Maar, indien we hem uitnodigen om mee te doen of om advies vragen, zal Hij graag op dat verzoek in gaan, maar dan wel op Zijn manier en hoe Hij dat het beste vindt. Zo moet ik ook trappen met mijn elektrische fiets. Zodra ik druk uit oefen op de

pedalen, schiet de elektromotor onmiddellijk in gang en ondersteunt hij mij. Het is also ik plots veel sterker ben geworden. Berg-op of wind-op, dingen die vroeger zeer zwaar of onmogelijk waren worden nu plots doenbaar, zelfs vlot doenbaar. Zo is het ook met onze God. Wij moeten zelf het initiatief nemen, iets willen doen en er dan ook Zijn zegen over vragen. Dan blijken plots heel wat zaken van zelf te gaan. De stille, sterke hand van God werkt dan mee om resultaat te bekomen. Er is echter ook een maar.... Dit verhaal gaat maar zolang op als er stroom in de batterij zit. Eens die leeg is, is het over met de ondersteuning en moeten we dubbel zo hard trappen. Zo ook bij onze Heer: we moeten op geregelde tijdstippen bij Hem onze batterijen terug opladen. Stille tijd en Bijbellezen en uiteraard met Hem praten. Praten over alles en nog wat dat ons bezig houdt en aandachtig luisteren, goed luisteren of er een antwoord komt dat komt onze kwaliteit van leven ten goede.

Maar hoe gaat dat luisteren juist in zijn werk? Wanneer zijn we zeker dat wat we denken te horen, Zijn stem is en niet onze verbeelding? Dat is inderdaad soms een probleem, vooral omdat we nog al eens denken te horen, wat we graag zouden hebben dat Hij ons zou zeggen. Dat kunnen we maar wanneer we Zijn stem leren kennen en dat kan maar komen door intiem met Hem om te gaan. Hoe dan? Zoals een kind met zijn ouders omgaat, of zou moeten omgaan. En hoe is dat dan? Wel wat verwachten ouders van hun kinderen? De meesten die hier vandaag aanwezig zijn, hebben kinderen en kunnen dus uit hun eigen ervaring spreken wanneer zij zeggen wat ze graag hadden of hebben dat hun kinderen zouden doen of zeggen. Ik denk dat we allemaal ongeveer hetzelfde verwachten.

In de eerste plaats: **Vertrouwen**. We hebben onze kinderen het leven gegeven, hun gevoed en gekleed en onderwijs gegeven, zo veel als in onze mogelijkheden lag. Steeds met goede bedoelingen. Zoiets zou toch vertrouwen moeten wekken, niet? Maar wat is vertrouwen? Wel ieder mens vertrouwt heel wat zaken in zijn dagdagelijks leven. Zo stapt men onbevreesd in een lift en we vertrouwen ons er op dat die ons naar een hoger verdiep zal brengen, zodat we niet de trap dienen te gebruiken. Maar eigenlijk vertrouwen we op de mensen die die lift gemaakt hebben, geïnstalleerd en gecontroleerd hebben, zonder daarbij aan al die mensen te denken. We vinden dat maar vanzelf sprekend heden ten dage. Dus als

die lift ons naar een hoge verdieping voert, een gevaarlijke hoogte wanneer we daarboven staan, hebben we ons leven toevertrouwd aan al die "lift-mensen"!

Ik herinner me mijn dochter toen zij nog heel klein was. Ze lag in de kinderkoets voortgeduwd door haar mama. Ze lag door één of andere omstandigheid niet vastgemaakt en was wat aan het woelen. Ze keek lachend naar mij die naast de "voituur" liep en stapte plots uit de rijdende koets, in vol vertrouwen dat papa haar wel in zijn armen zou opvangen. Zo wil ook God door ons vertrouwd worden, in al wat we doen. Doen we dat niet, dan kan het verkeerd af lopen, zoals mijn vriend Frans kon ondervinden. Frans was een zelfstandige die internationaal actief was. Op zekere dag kwam ik bij hem op zijn bureau en ik zag onmiddellijk dat er iets mis was. "Het is gedaan met mijn zaak" zei Frans. Hij had zopas een wissel getekend voor een vervallen factuur die hij niet kon betalen. Die zou nog dezelfde dag aan zijn bank aangeboden worden, zei hij, die de uitbetaling zou weigeren waardoor hij op de "zwarte lijst" zou terecht komen. Dat hield in dat hij nergens nog krediet zou krijgen, noch bij een bank, noch bij een leverancier. Dat betekende dus het einde van zijn zaak, die dan bankroet zou gaan. Ik had ook het geld niet dat nodig was om hem tijdelijk uit de nood te helpen, ik kon alleen voor hem bidden. Dat mocht ik wel doen daar in zijn bureau en dus bad ik in de naam van Jezus, luidop onze Hemelse Vader om hulp bij dit netelig probleem en dankte Hem op voorhand voor Zijn bemoeienis. Daarna ging ik naar huis.

Een half jaar later kwam ik Frans terug tegen. "En?" vroeg ik, "hoe is het nu met de zaak?" Hij keek wat verlegen en stak van wal: "er is toen iets heel vreemd voorgevallen zei" hij. "Die namiddag is de wissel niet aangeboden bij de bank". Een tijd later waren andere betalingen binnen gekomen en was zijn financiële terug vlot gekomen. "Pas toen alles weer in order was, kreeg ik een telefoon vanuit Frankrijk met de vraag of men die wissel aan mijn bank mocht aanbieden". Dat mocht toen wel. Frans zijn zaak was dus op onverklaarbare wijze gered! Waar heeft die wissel heel die tijd gezeten? Welke omzwervingen heeft hij gedaan? Niemand kan het zeggen, maar hij was voldoende lang onder weg geweest opdat de zaak van Frans terug op zijn poten stond. "Wel Frans, zou het in het vervolg ook niet zelf ons Aller Vader om hulp vragen wanneer je nog eens

in problemen raakt?" vroeg ik hem. "Nee, ik wil het zelf doen" antwoordde Frans trots. Het heeft nog een jaar of zo wat geduurd tot uiteindelijk de zaak van Frans definitief bankroet is gegaan. Hij wou het zelf, alleen doen, hij wou dus op stand nul blijven fietsen.....

Terug naar onze kinderen, wat verwachten we nog van onze kinderen buiten vertrouwen? Ik denk nu aan: **Dankbaarheid**. Inderdaad, het is zeer pijnlijk voor een ouder dat zijn kind er van uit gaat dat alles wat het gegeven wordt, vanzelfsprekend is. Zo vanuit het idee "Dat moeten ze maar doen". Daarbij vergeten ze dat wat je hun geeft je moeite heeft gekost. Dat er voor gewerkt diende te worden of dat er een offering voor gebracht diende te worden. Zo ook dienen we dankbaar te zijn voor al het goede dat van God komt. Het dagelijks voedsel al om te beginnen. Laten we niet zijn zoals de negen melaatsen die Jezus genas, samen met een tiende, die vrolijk verder gingen met hun leven, vergetend aan wie zij die plotse ommekeer te danken hadden. Laat ons absoluut zijn zoals die ene ex-melaatse die terug kwam om zijn Genezer te bedanken!

Een derde eigenschap die we verwachten van onze kinderen is **Gehoorzaamheid**. Een goede ouder legt zijn kinderen geen regels op uit machtswellust, uit sadisme, maar omdat men bedacht is op het heil van het kind nu en in de toekomst. We voeden de kinderen op, niet tot onze eer, maar tot hun welzijn en dus verwachten we ook dat ze zich aan die regels houden. Zo ook wij. Heeft Jezus niet gezegd: "*U bent mijn vrienden, als u doet wat ik u gebied*". En nog: "*Als u in Mij blijft en Mijn woorden in u blijven, vraag wat u maar wilt en het zal u ten deel vallen*" Joh. 7:8.

Wanneer we dus die drie deugden trachten te volbrengen: Vertrouwen, dankbaarheid en gehoorzaamheid, elke dag opnieuw, kunnen we werken aan onze intieme relatie met onze Vader. Hoe meer we dat doen, hoe beter dat we de stem van God zullen beginnen te horen en te verstaan. Soms met woorden, soms anders. Dat vraagt een woordje uitleg.

Wanneer we graag iets van God zouden krijgen, moeten we beginnen met Hem te vragen wat we graag zouden hebben. Dus een vraag stellen, duidelijk en wel doordacht. Hoe kan eender welke ouder die zijn kind wil

plezieren iets geven wanneer het niet duidelijk is Wat er verlangd wordt? Johannes 14:13 "Als u iets vragen zult in mijn Naam, Ik zal het doen".

Blijkbaar is dit een goede vorm om Hem iets te vragen, het te doen in Zijn Naam. Ten tweede voegt men best een blijk van vertrouwen in Gods goedheid en zijn betrouwbaarheid toe, door Hem op voorhand te danken voor wat men vraagt. Is het niet ontwapenend wanneer een kind u om iets vraagt en op voorhand al dankt voor u zelfs maar toe gezegd hebt. Ja, ik weet het, het zou ook een trukje van het kind kunnen zijn om u te verplichten te doen wat het wil. Maar dat heeft een aandachtige ouder zeer snel door. Samen vattend zeg ik dan ook: Vraagt wat je wil in de naam van Jezus, in het geloof en het vertrouwen dat Hij je bede zal voldoen en dankt Hem al op voorhand. Dat alles nadat je voor je zelf hebt uitgemaakt hebt dat je inderdaad, naar best vermogen, voor al het overige in jouw leven, Zijn geboden gehoorzaamt. En die zijn eenvoudig samen te vatten: *Boven al bemin uw God en uw naaste zoals uzelf!*

Zo ver heb ik gepraat over iets vragen en iets krijgen van God. Maar wat wanneer we een vraag hebben over iets wat we al dan niet zouden doen? Dus richtlijnen bij het maken van een keuze of een directe aanwijzing: wat wel of wat niet? Hoe antwoordt God ons dan? Ik kan u hierbij vertellen over wat ik zelf op dat vlak heb meegemaakt in mijn eigen leven.

Ten eerste hoe hoort men de stem van God? Een antwoord is persoonlijk en wordt dus alleen door u gehoord. Dus geen stem die buiten uw oor spreekt, waar ieder die dicht genoeg bij jou is het kan mee horen, maar een stem die spreekt binnen in jouw hoofd. Je kan dit vergelijken met de klank van een stemvork, je weet wel een "diapason". Wanneer je die op een of ander hard voorwerp aan slaat en dan naast uw oor houdt, dan hoor de duidelijk zijn klank, hetzij in je linker oor, of in je rechter oor, naargelang waar je de stemvork houdt. Maar hoe kan je hem nu horen tussen je twee oren? Niet zou men zeggen, maar het is wel zo! Hoe: sla de vork aan en plant ze met haar voetje boven op jouw schedel. Nu hoor je de trillingen alsof de vork tussen je twee oren in hangt. Dat is de plaats in mijn hersenpan waar ik de stem van God steeds meende te horen wanneer Hij tot mij sprak. Gebeurt dat dikwijls zullen jullie nu denken? Nee, als ik het goed na ga, denk ik dat ik al een tiental keren op die manier de stem van God heb gehoord. Telkens wanneer ik Hem om raad vroeg. Soms vroeg ik een goed- of afkeuring van iets dat ik mij voor

genomen had. Eénmaal heb ik het antwoord dat ik op die manier kreeg in de wind geslagen, heb het voor fantasie gehouden, en dat heb ik mij later dik beklagd! Op andere vragen kreeg ik ook een antwoord, soms zeer juist en duidelijk. Zo op mijn vraag: "welke dokter moet ik raadplegen?" nadat een half dozijn artsen mijn de deur hadden gewezen omdat ik niet de verminkende behandeling wou ondergaan die zij aanbevalen. Toen gaf Hij mij de naam van een dokter die ik ooit toevallig had gesproken, maar die ik helemaal niet in staat had geacht voor mijn probleem een oplossing te kunne bieden. Maar Zijn antwoord was duidelijk: "dokter B." Toen ik die man dan maar benaderde bleek hij inderdaad de juiste man te zijn die mij op mijn weg uit die ziekte kon begeleiden.

Dus bij het vragen aan God ondervond ik het volgende:

- bij vragen om iets te verkrijgen, vraag die in geloof aan Hem voorgelegd werd, kwam er geen antwoord, maar gebeurde gewoon wat ik gevraagd had. Dit gebeurde altijd, maar wel op het moment dat Hij het juiste vond, dat kon zijn: onmiddellijk, of na een tijdje, of na één of meerdere jaren, maar het gebeurde. Ook dit: schrijf God niet voor hoe iets moet gebeuren!
- Wat de open vragen betrof, kreeg ik een antwoord, soms een duidelijke aanwijzing, een aansporing of een bemoediging.

En dan zijn er nog de vragen die niet expliciet worden gesteld. Men vraagt zegen en richting in het leven aan Hem, zonder aan één of ander onderwerp te denken en dan komen er soms s'nachts of op een ander moment beelden op of gedachten in uw geest die u wijzen op iets dat eigenlijk scheef zit of zat in uw leven. Zit, wanneer een koerswijziging aangewezen is, zat wanneer over iets vergeving dient gevraagd aan iemand of aan God zelf. Let er ook op dat men God vraag in een stille rustige omgeving, niet in een disco of zo en vraag niets dat met Zijn geboden strijdig is!

Ziezo, dat is mijn ervaring en mijn overdenking over dit, voor velen, heikele onderwerp van het "horen van God". Ik ben door alle ervaringen op dit vlak in mijn vertrouwen op God erg gesterkt. En aangezien ik niet meer of niet minder door God bemind word dan ieder van jullie, hebben jullie even veel kans om God te horen. Aan jullie dus om er naar op zoek te gaan. Amen?

Schema.

Fiets analogie.

Behoefte aan stille tijd, praten, bijbellezen, mediteren

Kind zijn:

- Vertrouwen
- Dankbaar
- Gehoorzaam

“Als u in Mij blijft en Mijn woorden in u, vraagt wat u maar wil en het zal u ten deel vallen.” Joh. 15:7

Hoe bidden?

- in Zijn naam (Joh. 14:13)
- in vertrouwen en geloof
- vooraf dankend
- in de stilte

Antwoorden:

- op krijg-vraag: stilzwijgend
- op raad-vraag: hoorbaar

En zo voor iedereen!